

Pau Miró, el relator de la festa

ar la festa d'aquest 2015

[+](#) [1]

En Pau Miró

Assegura que serà un relat "amb cert perfum teatral":

El relat tindrà el format habitual en paper que trobareu en els següents espais: Botiga de Festa Major, Ajuntament, Museu de Granollers, Bar de Roca Umbert i Oficina de Turisme, els dies 24, 29, 30 i 31 d'agost. També el podreu llegir a www.blancsiblaus.cat [2]. Una de les novetats d'aquest any es trobarà al [Facebook](#) [3] i al [Twitter](#) [4]: que es penjarà, de matinada, un vídeo d'en Pau Miró, amb un tastet del contingut del relat que trobareu l'endemà.

En Pau Miró és considerat com una de les veus més destacades del panorama teatral contemporani català. Un dels seus darrers treballs és la direcció de l'obra *Terra baixa*, amb Lluís Homar, que el mes de novembre arriba al Teatre Auditori. Obres seves són *Dones com jo*, *Adiós a la infància*, *Els jugadors* (traduïda a diferents llengües i guanyadora del prestigiós premi Ubú a Itàlia), *La trilogia animal* (Premi de la Crítica Teatral de Barcelona) i *Plou a Barcelona* (traduïda a deu idiomes i amb muntatges a Itàlia, Portugal, Anglaterra, Canadà...). Actualment escriu obres pel TNC, pel Festival Temporada Alta de Girona, fa guions per a la sèrie de TV3 *La Riera* i més.

El Relat de la Festa Major 2015

Relat 1 - 24/08/2015

Primer acte

1995. Vaig vendre mocadors, vaig estirar la corda. Vaig cremar-me sota les espurnes del

correfoc, i evidentment, vaig refredar-me després d'un correaigua. I sí, vaig excitar-me com si fos a la final de la *champions* en la competició de rajolers que feien al tub. Ah, i en Pep Callau ja hi era. I com ara, no se li acabaven mai les paraules. Fa vint anys (o més) de tot això.

2015. Aquest any sóc el relator. Aviat ho tindria enllestit: la cercavila se m'ha fet curta (és la broma que més he sentit aquesta tarda). I en el repte, molt nivell en ambdues colles, però amb el cor a la mà, crec que els Blaus han golejat. Podria concloure el relat aquí, però m'han demanat uns 6.600 caràcters amb espais, o si ho comptem en línies, 102. Així doncs estiro del fil:

Confesso diverses coses: vaig acceptar entusiasmat la proposta de ser relator. Pensava, i m'agradava la idea, que viuria la Festa Major intensament després de molts anys... I de pas (i en fantàstica carambola) veuria els meus amics de Granollers, la família... Totes aquestes bones intencions s'han anat diluint aquest mes de gos (no patiu, en unes línies faig un gir i la cosa millora).

Confesso que avui abans d'arribar a Granollers, l'entusiasme havia mutat en un *mood* feixuc. Tenia dues opcions: travessar la frontera amb França i desaparèixer un temps (no us ha passat mai pel cap?) o assumir el compromís. He optat per la segona, si no, ara no m'estaríeu llegint.

El gir (o una acumulació de fets que m'han fet recordar perquè havia dit que sí):

El primer que he vist a la plaça de la Porxada quan hi he arribat, a tres quarts de sis, és un cotxe que s'havia calat just davant de la porta de l'ajuntament. Tres Blaus i tres Blancs l'han empès (feia pujada). He pensat, Pau ja tens la metàfora del relat d'avui, la colaràs en un moment o altre, i quedaràs la mar de bé. La cooperació, l'esforç conjunt de les dues colles, permet arrencar el cotxe (ho han aconseguit)... En aquell moment només he pensat que podria aprofitar-ho per al relat, però potser hi havia alguna cosa autèntica en aquest acte tan senzill que no calia banalitzar.

A mida que avançava la tarda cap al vespre, un munt de cares conegudes s'han anat apropant a saludar-me, potser sense l'excusa del relator no ho haurien fet, beneïdes siguin les excuses. Més enllà de la família, i dels amics més propers, retrobar-me amb tanta gent a qui feia segles que no veia, m'ha fet sentir com a casa.

Després ha començat la cercavila. Més enllà de la broma, que també era un *loop* com la cercavila, contemplant la desfilada de grups, he començat a connectar de veritat amb la Festa Major, i ara no faig ironia. Els grups festius de les colles fan actes de lluïment, i jo no sé si llueixen molt o poc, però el que és evident és que hi ha una entrega que a mi m'ha desarmat. Les Forces Blanques d'Intervenció, els Petits Corsaris, les Dametes... El Farras, els Blau Celtes, els McHagum... Dic entrega, podria dir passió, abandonament de la rutina, esperit lúdic... En fi, el que m'ha fet canviar de xip, és fixar-me en les cares de cada persona que s'esforçava i a la vegada es divertia en aquests grups. I sense adonar-me'n (ara sí que faig ironia) la cercavila ha donat pas al repte. A la plaça hi havia nervis, abans de començar, i no només dels actors, actrius i els implicats més propers en la representació, els seguidors de cada colla són conscients que aquí comença la competició. Darrere l'escenari he vist comes que tremolaven, l'assaig d'un gest, l'assaig d'una frase, abraçades d'última hora, i molta adrenalina a punt de ser alliberada...

El repte blanc, ha estat un xic blanc. Però tenia un to de *thriller* que m'ha atrapat des del principi. Tenia contingut, tenia ritme i una bona estructura. El repte blau m'ha emocionat, han utilitzat molt bé els ingredients escènics, l'humor, la poesia, les ombres xineses... Els dards blaus no paraven de ser disparats a les dianes blanques, i també a les grises. Tinc la sensació que aquest repte blau serà recordat (típica frase d'algú que no ha vist els 15 darrers reptes).

M'ha agradat l'abans del repte, però sobretot el després. Les cares de tensió s'havien transformat en una barreja de pau i eufòria molt equilibrada. La felicitació i l'abraçada sincera que en Gerard (responsable escènic blanc) ha fet a la Marta (responsable blava) ha estat un altre dels capítols de la jornada d'avui que han valgut molt la pena.

Tot plegat m'ha anat estovant. He recuperat les ganes, ja no de fer de relator, sinó gaudir de la festa com un *Hooligan* més.

Potser sóc reduccionista, però si hagués de quedar-me amb tres coses de la ciutat, serien aquestes: el mercat dels dijous, un cafè a l'Europa, i la Festa Major.

La Festa Major

He recordat perquè m'agradava tant la Festa Major. El senyor que et ven el formatge, la dona que treballa al bufet, el manobre, la caixera del súper... Quan arriba la Festa Major deixen anar aquelles emocions que havien guardat durant l'any. La tibantor desapareix. Es posen una samarreta, tant li fa si es blava o blanca, i es transformen. S'entreguen a l'esperit lúdic, perquè sí, perquè és higiènic jugar, tinguem l'edat que tinguem.

Una darrera cosa

M'agrada la Festa Major de Granollers perquè no cal arrencar el cap a cap ànec per gaudir. Els braus són de cartó. En definitiva aquí tota la passió que hi ha és civilitzada.

Relat 2 - 28/08/2015

Segon acte

És la una de la matinada. He d'escriure, he d'escriure, i he d'escriure. El mateix que li passa a Trigorin, a *La Gavina* de Txèkov. Aquesta també és la meva lluna particular.

Parlant de llunes, avui, la lluna era quasi plena.

En les obres de teatre de tall clàssic, el primer acte acostuma a ocupar-se de la presentació dels personatges. Un tret psicològic i un context ens permet conèixer com respiren els protagonistes d'una història. En aquest cas el personatge és un relator que es dedica a descriure actes d'una festa major. La Festa Major té una particularitat: dues colles, Blancs i Blaus intenten bla, bla, bla...

El tret que defineix el relator és que vol quedar bé amb les dues colles. Tothom insisteix: practicar l'equidistància és absurd, o ets Blanc o ets Blau. L'ambigüitat no hi cap a la Festa

Major. Sí, sí, sou fantàstics.

Que diguin el que vulguin, jo no penso caure en el parany de triar. Posicionar-se està sobrevalorat. No és una estratègia calculada, és un complex de Zèlig que em fa ser Blanc quan sóc amb els Blancs i Blau quan sóc amb els Blaus... Vinc d'un reset de 15 anys, i això em dóna l'oportunitat de tornar a escollir. Això és el que faré: enamorar-me dels Blancs primer, i dels Blaus després. Aquest serà el conflicte, en les obres de tall clàssic (em repeteixo) comença a apuntar-se en el segon acte. Ja veurem com es resol.

Avui he tingut blanc i esplèndid

De fet, el dia d'avui va començar ahir a les quatre de la matinada. Em convidaven amb certa clandestinitat a una *macarronada*. Macarrons. El primer que vaig pensar és que era un codi, una paraula que amagava... vés a saber què. "A la Troca. *Stop*. Macarrons. *Stop*. A les quatre en punt".

Estava convençut que si m'acostava cap allà, passaria a un altra dimensió de la consciència, entraria en una sala amb cortines vermelles, i un terra d'escac, a l'estil de David Lynch. Vaig esbrinar quin grau de perillositat comportava l'activitat. Reconec que vaig desinflar-me quan vaig entendre que els macarrons no eren cap metàfora de res. Era un assumpte ben prosaic. Són macarrons. I per cert, no van durar gaire, 150 persones es van encarregar de fer-los desaparèixer.

Una de les coses que més m'agrada d'aquesta festa és la independència amb la que treballen les colles, de sobte els ve de gust la macarronada, la fan. De sobte una de les colles improvisa l'acte de L'orujo blanc, cap problema, es fa. Tothom fa el que vol, amb la particularitat que tothom rema en la mateixa direcció.

A nivell personal, confesso L'orujo blanc a la Maluquer i Salvador, va ser un acte de culte que difícilment oblidaré. Només diré que em van oferir un got acompanyat d'un Almax i d'un Gelocatil. Queda clar quin era l'objectiu.

Un foll em va assegurar que no sé on servien sushi en cossos despullats, però amb la desil·lusió dels macarrons ja en vaig tenir prou.

El relat és blanc...

Avui he començat amb l'arrossada, una paella per a 3.300 persones. I tot venut!!! WTF!!! I si es passen amb la sal? El parc es converteix en un macropícnic, on petits i grans s'atipen per cinc euros.

El relator té una tercera colla amb la que també ha de quedar bé, l'Ajuntament. El fet d'acostar-se a la macropaella a uns tres-cents graus Fahrenheit, i haver de somriure, no era una prova fàcil. Però la foto ha sortit molt bé. L'acte protocol·lari, en el meu cas, consistia en abocar dos sacs d'arròs. La meva ment malaltissa s'ha imaginat que el relator queia i es capbussava dins la paella. I moria com un trist llagostí més. Per sort, les cames no m'han fallat. Mentre esperava el moment del sac, he trobat dos savis Blaus. Parlaven del revés, però curiosament els entenia. M'han explicat dos actes que senzillament m'han meravellat: El primer, era el del peix blau, consistia en un concurs de cuina de peix. El segon, la fumada de pipa, una mica de pau enmig d'aquesta taquicàrdia d'actes festius és un gran què.

L'estirada de corda

L'inefable Pep Callau fa que la prèvia de l'estirada sigui, una competició digne d'un partit de la Champions.

L'estirada infantil

Han començat guanyant els Blancs (els primers segons), però de sobte el públic blau (majoria en la categoria infantil) ha començat a animar, i animar. Els petits Blancs s'han fet encara més petits. La cosa s'ha invertit, i els petits Blaus han guanyat dos a zero. He de dir que m'he emocionat, és una acte carregat d'emotivitat (això no s'ha dit mai). Pell de gallina, a la merda la ironia.

L'estirada adulta

Espectacular. He tingut el privilegi d'estirar la corda amb els Blancs. No he estat a l'altre bàndol, i desconec com és la prèvia a la zona blava. Però jo era al costat d'uns experts en la competició de corda. Tenien clara la tècnica, i l'esperit amb el que s'havia d'afrontar el repte. Les indicacions eren precises i fèrtils. El fet que quasi perdi dos dels meus dos braços és anecdòtic. Impressionat l'adrenalina que s'allibera. Els Blancs han arrasat per dotzè any consecutiu, dos a zero. Suggerien de fer-ho amb només una mà l'any vinent. Amb dotze segons a cada estirada n'han tingut prou. Bravo. Demà tindrà agulletes al coll, als braços i alguns músculs que no sabia que existien. Gràcies, amics Blancs.

El misticisme blanc

He pensat que els Blancs, són zen. Accepten ser minoria amb un somriure i amb molta naturalitat. Saber-se febles els fa forts, i tranquils. I això ho he pensat mentre parlava amb dos imbècils (s'autodenominen així aquells que fan hores i hores darrere les barres).

Tot fent un mojito, hem desgranat l'actitud blanca. Més enllà de clixés, i de patrons antics, els Blancs han crescut moltíssim els darrers anys.

La nit és blanca

La *performance* del foc ha donat pas a l'aigua, com diu l'amic Paco, aquest trànsit és una de les coses més brutals de la festa. La Guspira i la Gralla m'han semblat d'una bellesa estètica comparable a un paisatge de l'Alt Empordà. Els diables celebraven trenta anys d'existència i s'han allargat una mica. Però quan el Drac de Tres Caps ha fet el darrer ball, la llum del sol ja havia marxat. Les espurnes de baixa intensitat, com de llum de butà, m'han posat ben tou. I per rematar-ho, he tingut un altre gran, gran privilegi: pujar amb una tal Geni a 10 metres d'alçada. Difícil trobar una sensació que s'assembli a aquesta. Parlo del correaigua.

Hi ha una cosa en el ritual del foc i de l'aigua, que forma part de la nostra tradició i que és també emoció pura. És el *ying* i el *yang*, és el seny i la rauxa. Bé, i potser també la calor que feia, això també s'ha dir.

Relat 3 - 30/08/2015

Tercer acte

Els colors de l'amor

Avui he tingut un dia blau, ha estat un dia esplèndid. Com el dia d'ahir que va ser blanc i també va ser esplèndid. Però si he de ser sincer, el meu cor és blau. Sí? Això és així? M'agradaria estar cent per cent segur d'aquesta afirmació, però confesso els meus dubtes. Si fos daltònic tot això no passaria, em deixaria endur per la festa sense fer cap distinció de color. I sobretot, no hauria d'escollir.

Però us relatava, com a bon relator que sóc, que avui he passat el dia envoltat de gent blava (m'estalvio l'acudit dels barrufets). No he vist a cap Blanc en tota la jornada. Bé, només hi hagut un moment en el que ens hem creuat. Concretament a la passada de rajoles. La sensació ha estat estranya, una mica d'incomoditat. Com quan et trobes l'exparella i ja en tens una de nova. Encara sents alguna cosa per l'ex, encara hi faries l'amor, però no pots perquè estàs molt enamorat. Bé, ja sabeu, aquesta comèdia tan original. El meu batec és blau, però no puc ignorar la veritat: em trobo en una cruïlla emocional. Hauré de tornar al terapeuta. Aquest és el meu nus, i així us l'he explicat. Curiosament coincideix amb el tercer acte. En les obres de tall clàssic és l'acte per excel·lència on explota. El conflicte. En el quart tot es resol.

El dia blau

El dia blau ha començat amb un somni extasiant. Jo era relator i m'allotjava a l'Europa, al matí em llevava, i mentre esmorzava ostres i cava, acaba d'escriure el relat. I la Jèssica (la correctora del que llegiu) em deia: "Vols una altra copa? Una altra ostra?". Però la realitat era una altra de ben diferent. M'he despertat a casa amb el temps just per anar al primer acte blau.

El dia ha començat amb una petita confusió, però poc a poc ha anat millorant. Tant que quasi s'ha equiparat al somni.

En Xavi, el cap de colla blau, és un home absolutament entregat. M'ha ensenyat la seva cama esquerra, té un blau d'uns seixanta centímetres de llargada que espanta. Va caure de la bici. Bé, això és el que diu a la seva família. M'ha confessat que es va llençar expressament de la bici perquè volia que el blau no només fos un mer vestuari. El blau dels Blaus es porta per dins, perquè és un *sentimiento*. Després de l'acte confús a la Maluquer i Salvador, hem dinat sota les oliveres de la plaça Porxada. L'ombra i la tranquil·litat que hi havia han estat l'inici d'una tarda vespre inspiradores. Hem dinat macarrons, i si bé m'han repetit una mica, la conversa i el fluir blau m'han ajudat a digerir d'allò més bé. No ha estat arribar i moldre, eh. Al principi m'han fet anar a buscar les safates del menjar. I jo, com que vaig d'humil i de modest, hi he accedit ràpidament. En els primers compassos del dinar la conversa era més aviat escassa. T'acabaràs aquell tros de pollastre? *¡¡Van a por nosotros!!* I coses així. Però a dos quarts de cinc ha començat la màgia. Dos petits grans actes m'han robat el cor. De sobte he trobat un oasi blau a la plaça Perpinyà. Els Fòssils Blaus organitzaven, primer una fumada amb pipa, acompanyada d'infusions (un te fred espectacular). I de fons, escoltàvem les guitarres acústiques de Toni Xuclà i Jordi Pegenaute. Aleshores sí que les converses han començat a fluir. I tot plegat des d'una serenor d'allò més plaent. Entre tanta passió, emoció, entrega, i coses d'aquestes que acostumen a

protagonitzar una Festa Major, una mica de calma és un contrast magnífic.

En Ramon de l'estanc tenia tres tabacs diferents, boníssims els tres. M'he deixat estimar, m'han regalat una pipa i en un sorteig amb perfum de *tongo tongo*, m'ha tocat un encenedor d'elegància superlativa.

I després de la pipa, el tast de ratafia. Una confraria de Santa Coloma de Farners ens ha preparat un tast de quatre ratafies. Havíem d'aprendre a valorar-ne el color, la densitat, el gust i l'harmonia. Els mestres de cerimònia s'explicaven amb un coneixement profund de la matèria, però s'explicaven amb una simplicitat i una concreció que eren d'agrair. Parlaven del paisatge a la boca: la ratafia té l'aigua ardent de base, però el que la configura són les herbes i els fruits de la terra. Ens bevem el que hi ha a la terra. *N'est pas mal*.

Després tocava la passada de rajoles, m'he estalviat la infantil. En canvi l'adults l'he viscuda com he pogut. No, intensitat no seria la paraula. Cap acte pot competir amb la intensitat de l'estirada de corda. M'ha fascinat, això sí, veure una dona que duia una genollera. Corria amunt i avall, posseïda per una imperiosa necessitat de guanyar. Com a animadora, com a *coach*, ens ha donat una lliçó. Jo estava una mica distret, una mica tonto, tenia els Blancs a l'altra banda, i no podia evitar mirar-los de reüll. Sentiments contradictoris.

I per concloure la processó del Sant Blau. La *mise en escene*, insuperable. El sant lluïa un blau elèctric, i ens perdonava a tots perquè evidentment ja feia estona que no sabíem el que fèiem. El vi millorable, la resta, no. Hi havia *blatejos* (batejos). Hi havia crits d'emoció descarnada: "Visca el Sant Blau". Els portadors caminaven orgullosos per haver estat triats. La cara dels devots era d'una felicitat incalculable. Els monjos de sobte han perdut el cap, i han fet una coreografia digna de Rafaela Carrá. Ho sap tothom i és profecia, la processó s'acaba amb una *saeta*. La fe blava resta inapel·lable, inalterable, indestructible.

Els Blaus no són un exemple d'ortodòxia, i aquesta és una de les seves virtuts. Tenen un equip creatiu que compta amb *iluminatis*, arquitectes, directores de teatre, escriptors, dissenyadores... Aporten creativitat, enginy i irreverència a la festa. I podríem posar com exemple de tot això en Farras, un gegant articulats, proper, que surt de festa, que balla... i que connecta amb un sector jove que és i serà imprescindible per renovar aquesta festa. Pel que m'han dit comença a renovar-se minuts després d'haver-se fet públic el veredict.

Una nit el Sant Blau es va aparèixer al balcó de l'ajuntament. Va tornar a la vida per uns instants. La majoria va pensar que era miracle, d'altres que només es tractava d'un excés d'alcohol... Jo m'inclino més pel miracle. Des que vaig aterrar a la Festa Major de Granollers 2015, no paro de veure miracles, ja siguin Blancs o Blaus. Gent que es demana vacances per estar a la junta d'una de les colles, gent que dorm una mitja de quatre hores per viure, però sobretot per fer viure la Festa Major als altres... No ho sé, tinc son i els dos darrers paràgrafs són per arribar als 6.600 caràcters, però que em pengin si no estic dient la veritat.

Relat 4 - 30/08/2015

Acte quart

Em llevo amb molt mal de cap. No sé on sé on sóc. No sé què sóc. Només una certesa: aquest no és el meu llit. Com he vingut a parar fins aquí? No recordo res. Tinc les mans lligades al capçal del llit, i em sento com si m'hagués atropellat un tractor. Giro el cap i em trobo un got de xarrup, al costat hi ha els embolcalls buits d'un Almax i d'un Gelocatil. No han servit de gaire. Em giro cap a l'altra banda, hi ha roba interior d'alt voltatge eròtic. I no és meva. Em cou la pell, a la zona del pit, és com si em cremés. Aixeco el cap tant com puc (segueixo lligat pels canells al capçal amb un mocador blau) merda, ara entenc aquest dolor: tinc un tatuatge on hi diu: "Guspira". No anem bé. Al llit hi ha un poti-poti d'objectes: una pipa, una ampolla de ratafia. No, dues, tres, quatre ampolles de ratafia. També hi ha macarrons. I què és allò? És com... és una rasta, però no, no pot ser perquè és gegant. De sobte una altra certesa ve a visitar-me, avui treballo. Hauria de llevar-me, i espavilar-me d'una vegada. Provo de desfer els meus canells del mocador, amb una mica de sort ho aconsegueixo. Quan em poso dret, el meu cap és a punt d'esclatar. No és només la ressaca, hi tinc com un bony, un nyanyo. Faig dues passes i quasi ensopego amb una mena de... És un cairó partit per la meitat?? Sí, ho és.

L'habitació és molt gran, el bany és a tocar. Ara entenc aquest soroll com de pluja que sento tota l'estona, hi ha algú que s'està dutxant. Què he de fer? No m'havia passat mai una cosa així. El cor fort i obro la porta una mica. Deixo anar un: "Hola?". Una veu alegre, i un xic adormida em respon: "Hola!!!". Qui és? Qui hi ha a la dutxa? On sóc? Què va passar? On és el meu advocat? Ànims, sigui el que sigui el que va passar accepta-ho, potser fins i tot en pots presumir amb els *Despiporre (és la meva colla de Granollers, a la qual havia de fer una picada d'ullet si no volia morir)*. Acabo d'obrir la porta del tot, i em dispenso a entrar a la dutxa, quan de sobte començo a recordar alguna cosa.

Diumenge

El mosaic que hi havia al Palau d'Esports en el concurs de rajolers era espectacular. El Palau feia goig, tant de bo s'omplís així durant l'any. De gom a gom. Per arribar fins al pavelló he anat darrere el seguici de Blancs i Blaus. Espero que ningú s'ofengui, però a estones semblàvem una desfilada de zombis. Diumenge, l'últim dia de Festa Major, comença a sortir tot el cansament.

El concurs ha canviat una mica aquest any. No tant en l'essència, més aviat en la forma. Han intentat dinamitzar-lo. És clar, acabar una rajola no és com fer un gol o una cistella. Però tot plegat ha agafat un caire esportiu. La presentació dels rajolers tenia un toc americanitzat (per la música i per la manera com han estat presentats els concursants). Semblava que haguessin de sortir uns boxejadors. Vulguis que no, la cosa ha fet el seu efecte, i ha creat una gran expectativa. Hi havia arbitres que comptaven la puntuació que anava fent cada rajoler. Hi havia tres aparelladors que validaven la qualitat de les rajoles, els cairons i els maons. A tot això, aquest any s'hi sumaven dos locutors que han fet la retransmissió del concurs. En Pol i en Roger. *Chapeau* per a ells. També hi havia el gran Pep Callau, que més que un *speaker* és un mestre de cerimònies com n'hi ha pocs. Que si puja la música, que si amunt les cartolines per fer el mosaic, que si com està la força blanca? I la força blava? No vull descuidar-me dels dos protagonistes del concurs: en David Galí i en Miquel Locubiche. Els dos han entrat a la pista i han saludat com si fossin al Madison Square Garden. Ha guanyat per ben poc en Galí (tres peces de diferència). Una altra prova al sarró blanc. No es pot negar que és un dels actes amb més història de la festa. Segueix sent una acte emocionant, si bé, a mi aquesta emoció m'ha semblat discontinua. Les colles animaven però

sobretot ho feien els més petits.

I bé, confesso que quan la gent ha començat a anar-se'n, he aprofitat un moment de confusió per agafar un cairó. Sí, sóc una mica fetitxista, ho reconec. De fet, de cada acte al que he assistit, m'he endut alguna cosa. No ho puc evitar, és un acte compulsiu que em supera més vegades del que desitjaria.

Torno cap a casa dels pares per avançar el relat, encara tinc unes hores lliures abans del veredict. Però passo per davant de l'Europa, i no puc evitar entrar a preguntar si tenen alguna habitació lliure. És un caprici, ja ho sé. Però des que ho vaig somiar tenia el cuquet. El més segur és que em diguin que ho tenen tot ple, i llestos. Però no, resulta que miraculosament hi ha una cambra lliure. Me la quedo. M'instal·lo sense pensar-ho. L'habitació és espaiosa. A la bossa hi duc entre d'altres coses l'ordinador. El connecto per començar escriure. Mentre es carrega la bateria, aprofito per treure de la bossa el cairó que he manllevat del concurs. I bé... Hi ha com us deia.... altres coses: una pipa, un got de la nit de l'orujo blanc, una rasta que li vaig tallar a en Farras, els mocadors que vaig agafar sense adonar-me'n a la botiga. I el que em fa més vergonya reconèixer, les quatre ampolles de ratafia del tast que van organitzar l'altre dia els Fòssils Blaus. Com veieu, anava carregat. Ho deso damunt del llit. Faig una foto, em faig una *selfie*. I m'excito una mica.

El veredict: han guanyat Els Blancs

Just quan en Pep ho ha cridat, a la sala, dues noies blaves assentien amb el cap, i afegien després un: "S'ho mereixien". L'abraçada i l'intercanvi de mocadors, Xavi i Ramón, un altre acte en sí mateix de gran voltatge emotiu. Els nervis previs al veredict, connectaven a molts adults amb la seva part més infantil (és un compliment). Seguir jugant a mida que fas anys i anys, és molt sa. Per concloure la festa, gairebé tothom se'n va la plaça del Cony a fer les penúltimes copes. I jo, pobre de mi, no hi puc anar. Fer de relator és un privilegi, però també és cruel. Quan s'anima la cosa has de posar el fre i anar-te'n a escriure. I és clar, fer alta literatura des del cansament físic i mental, és una mica difícil. Però me'n vaig, ho intentaré. I ull, que avui escric/dormo a l'EUROPA. Pel carrer Sant Roc vaig pensant que demà dilluns, molta gent anirà a treballar, i sense adonar-se'n, xiularà la cançó d'en Martí Ventura. O es tensarà quan vegi un peça de roba blava o blanca. O encara li ressonaran els tambors. O tancant els ulls encara veuran les espurnes dels diables... És a dir, demà les places seran buides, i la gent ja no anirà amb les samarretes blanques o blaves, però l'eco d'aquesta festassa trigarà uns dies en desaparèixer. Just abans d'arribar a l'habitació de l'hotel, m'imagino que una persona se m'acosta i m'assegura que l'any vinent farà el relat de la Festa Major. Em pregunta. Què ha estat per a mi aquesta festa? Deixo la prudència de banda, convido a la persona en qüestió a anar la plaça del Cony, ja escriuré més tard.

// S'ha separat la Galeria d'imatges corresponent al uploader d'imatges propi del content type,
// dels "nodes reference" als continguts de "Galeria d'imatges" pre-existents. ?> // Uploader
d'imatges ?>

// "Nodes reference" a les Galeries d'imatges ?>

Documents adjunts

- Relat sencer (Pau Miró, 2015) [5]

URL d'origen:<https://www.granollers.cat/festamajor/pau-mir%C3%B3-el-relator-de-la-festa>

Enllaços

- [1] <https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2015/07/0017.jpg> [2] <http://www.blancsiblaus.cat>
[3] <http://www.fb.com/blancsiblaus> [4] <http://www.twitter.com/blancsiblaus>
[5] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2016/08/relat_pau_sencer.pdf